PROVINCIAL LIBRARY MANITOBA

КАМПАНІЯ ПРОВІНЦІОНАЛЬНИХ ВИБОРІВ В ОНТЕРІО.

Недавна виборча кампанія комуністичної партії в Онтеріо зазначує крок вперед в революційній боротьбі робітничої кляси і цей крок є великою наукою для комуністичної партії і для канадійських робітників. В шістьох виборчих округах: Порт Артур, Содбори, Гемилтоні, Виндсорі і в двох округах в Торонто, а це в Белвудс і Брекондейл, помимо великих недомагань і перешкод, комуністична партія повела більшу активність і ширшу кампанію, як будь-коли передтим. В програмі партії робітники Онтеріо пізнали одинокого провідника акції, на підставі якої можна боротися за негайні пекучі домагання і життєві потреби. Консервативні, ліберальні і "робітничі" програми і кандидати, без найменшого винятку, безнастанно співали пісню про "онтерійський добробут" і всі вони намагалися зробити питання про гарячі напитки головним питанням виборів.

Дискваліфікувати робітничих кандидатів.

Через енергійну активність в шістьох виборчих округах, в яких комуністи мали поставити своїх кандидатів, в неповна двох тижнях кожний місцевий відділ партії поборов перші босівські перешкоди, — дістати поверх 100 кваліфікованих виборців, які підписали б номінаційні папери комуністичного кандидата. І цю перешкоду поборено на перекір фактові, що, наприклад, в Торонто, з огляду на звірський поліційний терор, не можна було дістати салі на номінаційну конвенцію і що поліція затримувала навіть комітет, який старався дістати потрібну скількість виборців для підпису номінаційних паперів цілими годинами, щоб тим способом недопустити комуністичних кандидатів на лісту. Поверх тисячі робітників взяли участь у виборчій кампанії партії, підписуючи номінаційні папери шістьох кандидатів, потверджуючи ще раз відданість робітників до комуністичної програми і відповідаючи успішно на постійні фашістські заяви, що їхні атаки на комуністичну партію змели її з лиця землі. Брутальне фарисейство босівської "демократії", постанова босів не допустити робітників користуватися своїми "правами" голосувати за програмою робітничої кляси, ілюструє наглядно дискваліфікування товаришів А. Е. Смита і Ч. Маріота в Порт Артур і Содбори.

В Содбори капіталістична преса ("Содбори Стар"), орган консервативної партії, речник Інтернейшенал Нікел Ко., приготовила дорогу до вибору Ч. МекКрея, міністра майнів і риболовлі в уряді Фергусона через аклямацію. Три тижні перед днем номінації появилася стаття, яка виявляла бажання стримати кандидата комуністичної партії т. Ч. Маріота від понесення прапору робітничої кляси в провінціональні вибори. Це зроблено при помочі залякування робітників, як також при помочі спроб не допустити їх до підписання номінаційних паперів, заявляючи, що є це неможливим для комуністичного кандидата дістати потрібне число підписів. Наперекір фактові, що 137 робітників підписали номінаційний папір, агент консервативного головного провінціонального правника Прайса, пан Даймонд, відкинув номінацію. В своїм захопленню і поспіху оголосити МекКрея вибраним через аклямацію, "Содбори Стар" видала бюлетин пять годин наперед того, нім ріторнінг офіцер видав своє рішення, заявляючи, що відкинення номінаційних паперів зістало піддержане і що МекКрей зістав вибраний через аклямацію.

Страх консерватів був оправданий, коли наші партійні агенти пішли між фармерів в околиці, де майже кожний фармер, без винятку, підписав номінаційний папір з великою охотою. Капіталістична преса пішла ще дальше, коли то вона в слідуючім числі "Содбори Стар" надрукувала статтю, в якій ніби то навела витяг з статті, що була надрукована у фінляндській робітничій газеті "Дейлі Вапаус" і в якій мало бути написано, що тамошній відділ комуністичної партії рішив не вносити апеляції проти рішення консервативного провінціонального правника за уневажнення номінаційних паперів нашого кандидата. Це була очевидна брехня, яка була обчислена на те, щоб прибити той ентузіязм, який робітники виявили підчас кампанії, бо місцевий партійний відділ рішив апелювати проти такого рішення.

В Порт Артурі, осідкові деревного і млинового тростів, дискваліфіковано т. А. Е. Смита при помочі обєднаного фронту консерватів і лібералів. Консервативного кандидата Доналда М. Гогарта запевнили політичні машини всіх босів, що він вийде через аклямацію, так, як вийшов його приятель Ч. МекКрей в Содбори. Всякий слід "демократії" і парляментарних "прав" користування голосуванням портартурські боси кинули на вітер. Робітники і бідні фармері побачили ясно голий кулак капіталізму, який піднесено, щоб спинити за всяку ціну предложення комуністичною партією її програми експльоатованим робітникам у виборчім окрузі Порт Артур. Боси постановили спинити робітників від зареґістровання своїх бажань і постанови не лиш голосувати, але організуватися і боротися за одиноку дійсну програму робітничої кляси.

Торонтонська кампанія успішна помимо переслідування.

Товариша Тима Бака, Ч. Смита, партійних кандидатів, А. Пірла і Емілію Кауфман, членів Ліґи Комуністичної Молоді, арештовано на першім мітінгу виборчої кампанії на вулиці. Фашістська поліційна комісія і мейор Сем МекБрайд заявили, що вже більше ніколи не позволять на комуністичний мітінґ в Торонто. Застановляючися над тим, що комуністична партія помимо постійних поліційних атаків, погроз і арештовань буде продовжати свою боротьбу за "право" пояснити свою програму робітникам, вони взялися за хитрий спосіб, який мав на цілі відвернути увагу робітників від дійсних головних питань у виборчій кампанії і затримати в них віру в "демократичні" парляментарні ілюзії і дати до зрозуміння при помочі чорних брехонь, що комуністична партія прийшла до порозуміння з генералом Дрепером. Торонтонська газета "Стар", найголосніша трибуна лібералізму в Онтеріо, оголосила, що комуністи в своїх передвиборчих промовах і літературі ограничаться тільки на провінціональних справах, що вони будуть дискутувати лиш над політичними справами і що ціла програма комуністичної партії буде обережно схована підчас виборчої кампанії. Цю чорну брехню широко підхопила вся брукова торонтонська преса, щоб в той спосіб запевнити чемний відворот поліції від її політики арештувань і розбивання мітінгів. Така тактика мала ще на меті усунути можливість комуністичної партії дальше використовувати вибори, як засіб, при помочі якого вона викриває несправедливість суспільного ладу і панування залізного пястука босівських політичних партій в кожній фазі онтерійських виборів. Така тактика босівської кляси, яка при помочі вірної поліції не позволяла робітничій партії відбувати свої мітінґи навіть на вулицях серед гострої студені і дощу.

(Кінець буде.)

10,000 РОБІТНИКІВ ВІТАЛИ "КРАЇНУ РАД" В ДІТРОЙТ.

Переліт радянських літунів з Москви до Ню Йорку, що закінчився 1 листопада прилетом до назначеної мети, викликав багато зацікавлення серед робітництва у Віндзор, Онт., а ще більше, як стало відомо, що вони спиняться на якийсь час і в Дітройт. Не було в нас і одного вечера, щоб робітники не слідили на мапі в Укр. Роб. Домі, де й коли бував аероплян "Країна Рад", а тому й не диво, що того дня, коли літак мав прибути до Дітройт, багато з наших робітників вибрались до аеродрому в Дірборн, щоби бути наочними свідками історичного перелету і досягнень радянської авіяції а заразом, щоби взяти участь у масовій стрічі і привітанню радянських героїв повітря.

Помимо робочого дня зібралось на аеродромі около десять тисяч робітників. Тільки було чути бесіди, що про Рад. Союз і його літунів, звідки вони прилетять і чи можна буде їх відразу пізнати. Зближався час намічений для прилету. Очі багатьох просікали повітряний простір, вуха наслухували, звідки донесеться перший шум моторів. Дехто починав говорити, що вже би пора, аби вони прилетіли, але таких балачок не могло бути багато, бо точно в призначений час, низько над горізонтом появився величезний птах, що без всякого шуму вертів повітря і прямував до зібраного народу. Пізнали робітники свого птаха, але дивувалися, що він сам прилетів так незамітно і тихо, бо всі думали, що з ним прилетить висланий йому на стрічу галасливий трохмоторовий форд.

Пролетіла "Країна Рад" понад голови схвильованих ентузіязмом робітників, пролунало десятьтисячне привітання, полетіли шапки вгору, а літак стрілою промайнув довкола аеродрому, спускаючись вниз, бистро і легко торкнувся землі, повернув і раптово став на кілька лишень кроків від зібраних робітників. Що далі було, це вже не легко описати. З гучним "ура-а!" зібрані рушили почерез шнурові кордони, що відділювали їх від місця посадки аероплянів, у всіх на обличчях радісне хвилювання, а в деякого і сльози (така наша природа). Одні співають "Інтернаціонал", другі кидають шапками вгору на знак привітання, літуни з літака рухами рук відповідають, багато знов робітників що-сили стараються дістатись до літака, щоби хоч торкнутися, або таки добре оглянути вирів вільних робітників Рад. Союзу, що дивує цілий світ. Кожний з робітників почувався бодрішим і піднесеним на дусі, як опинився під величезними крилами радянського літака.

— Ого, здавалося, сюди вам буржуї, сюди вам капіталістичні посіпаки немає вже доступу. Тут проявляється сила робітника, що її не поконає ніяка инша сила у світі.

Літунів, що зійшли з аероплана, Шестакова, Стерлінгова і Болотова разом з привітанням обкидали цвітами, підхопили на руки та й понесли — куди, я не знаю. Носили на руках робітники своїх героїв, носили, не знали з радості, що з ними робити. В такім піднесенім, екзалтованім стані пробули робітники з летунами з пів години, поки не з'явилися автомобілі, що відвезли їх в призначене місце на снідання. Фуриєв, механік, остався з літаком поки його не затягнули до ґереджу. Задоволені, веселі, з великими надіями робітники почали розходитися.

На слідуючий день вітали літунів в Дітройт, в Девеленд салі. Найбільша саля Дітройту не вмістила всіх, що зібралися вітати літунів Рад. Союзу. Не вмістили їх і дві наскоро зарентовані салі і більше ще було людей на дворі, як в середині. Тим, що на дворі голосномовець доносив промови з середини. Тим, що на дворі, голосномовець ганізацій вітали літунів, трицять і кілька памятних дарунків радянським літунам, Рад. Союзові в доказ щирої симпатії і приречення боронити Рад. Союз батьківщину робітників.

З промов, в яких було привітання літунам і порівнання з життям працюючих Рад. Союзу з життям в капіталістичних країнах і які часто переривали присутні бурливими оплесками, наведу пару слів предсідателя привітніх зборів, М. Шугара. Він сказав: "Правительство Сполучених Держав не визнає Радянського Союзу. А звідки прилетіли ці літуни, що їх стрічають десятки тисячів робітників в американських містах? Не-вже вони взялися з повітря і прилетіли з нього?"

Дещо з промови наведу, що її подав т. Дмитришин, як вітав літунів в українській мові: "Говорять, казав він, наші вороги, що робітники Рад. Союзу нездібні керувати державою, не знають навіть цвяха забити в дошку. А ось тут маєте такий цвяшок, зроблений самими радянськими робітниками, що облетів майже довкола землі і забив нового цвяха в голову наших ворогів, що їм його не витягнути доки їх життя".

Від імени літунів говорив т. Шестаков. Зворушений щирим приняттям сказав, що всі ці симпатії він передасть Рад. Союзові і його робітникам.

З надією і вірою в непоборимість радянської сили, з переконанням за правильність своїх поглядів і з відновленим рішенням боротися проти теперішньої системи правління визиску, робітники росходились домів, а нам, тим, що були з Віндзор, довго не давали спокою віндзорські робітники своїми запитами про літунів.

Присутний Очевидець.
Віндзор, Онт.

СТРАЙК ЛІСОВИХ РОБІТНИКІВ ЗРОСТАЄ.

В околиці Порт Артур, Онт., страйк лісових робітників зростає. Вже два тижні минає, як лісові робітники страйкують. Число страйкуючих подвоїлося. Вже 600 лісових робітників вийшло на страйк. Страйкують робітники не тільки з Том Фалеа-кемпів, але й инших контракторів, як Ден Кларк й Нелсон. Контрактор Нелсон вже зробив угоду з юнією, що буде платити юнійну платню, а це $5.00 від добильтсвого корта дров, а $4.00 від патика $50.00 місячним робітникам. Й наколи робітники повертали до Нелсонової кемпи, виявилося, що він відмовився приняти старших робітників до роботи, головно тих, що вже довший час працювали у нього. Тому страйкуючі робітники рішили знов викликати Нелсонові кемпи на страйк.

Дня 8. липня вранці юнійні делегати що перебували в Шебеква, Онт., спинили бос кару на дорозі, яка перевозить пасажирів. Наколи зайшли до кари, там стрінули поліцію, що також їхала до Шебендова. Шебендова це є С.Н.Р. стинція віддалене одинацять миль від Шебеква. Коли приїхали на місце, ми позлазили, й поліція також. Тоді один з поліції, адресуючи на моє назвиско, питає, чи це правда, що я ношу револьвер з собою? Хоч я тих поліцаїв не бачив попередньо, а вони так живо познайомилися з моїм назвиском.

Я відповів йому: коли тобі хтось заявив, що я ношу револьвер з собою, так ти можеш мене перешукати. Тоді ті поліцаї обшукали нас від ніг до голови. Підчас шукання я заявив поліцаям, що страйкуючі робітники не вживають жадного уружжя до робітників, але тільки вживають своїх слів й письма. Тактика страйкуючих робітників інакша від поліційської тактики, а це тому, що поліція вживає свою фізичну силу й оружжя. Тоді ті поліцаї запитали мене, чого я знаходжуся між страйкуючими, коли я не працював в жадній кемпі? Я відповів, що страйкуючі робітники потребують помочи так, як власнителі ліса. Я готовий працювати коли небудь для робітничої кляси. Тоді вони залишили нас й пішли до Агове кемпи. Та кемпа є одну милю віддалі від страйкуючої кемпи. Агов, це є управитель Том Фалесової кемпи, який наймає поліцію, щоб стерегла його кемпу від юнійних делегатів.

В пятій годині вечером того самого дня ми звідали ту кемпу, де поліція пікетувала. Ми не заходили до кемпи, але чекали на залізній дорозі на робітників тому, що робітники вертали з роботи в пятій годині залізною дорогою. Наколи поліція побачила, що ми ждемо на робітників, вона вийшла собі. Нас не чіпали, але тільки проходжувалися, щоб застрашити робітників своєю появою. Насамперед йшло двох робітників, яких ми старалися затримати й говорити до них, але вони пішли далі. Наколи поліцаї це добачили, тоді засміялися й пішли до кемпи. Нараз надійшла велика група робітників. Вони спинилися й почали розмовляти з нами. Потім ті робітники заявили, що будуть мати мітінг того самого вечера в справі страйку. Але, на жаль, хочу сказати, що ми не могли зайти до кемпи, бо бос й поліція були на сторожі. В найблищім часі ми надішлемо дальші інформації про той мітінг.

Товариші робітники й робітниці! Ці страйкуючі робітники потребують помочі. Як ви не поможете їм, то буржуазна кляса не поможе. Вона тільки старається убити цей страйк. Ці робітники потребують моральної й фінансової допомоги. Не забувайте за цих страйкуючих робітників!

Шебеква, Онт. *М. Хомйшин.*

ПІДНЕСТИ СТАН ВІДСТАЛИХ КРАЇВ.

Пятирічний плян повинен звернути особливу увагу на питання піднесення економіки й культури відсталих національних країв і відсталих районів, базуючись на потребі поступово ліквідувати їхню економічну й культурну відсталість, відповідно передбачаючи швидкий темп розвитку їхньої економіки й культури, базуючись на сполученні потреб цих районів з потребами Союзу.

XV З'їзд ВКП(б).

М. КОЦЮБИНСЬКИЙ

ТІНІ ЗАБУТИХ ПРЕДКІВ

(Продовження)

— Птруа... птруа!.. — Хрум-хрусь... хрусь-хрусь... Нечутно ступають пастухи в постолах; котиться м'ягко вовниста хвиля на полонині, а вітер почина грати на далекім воринні. Дзз... тонко співає він в одколоту скалку, докучно бринить, як муха. Дзз... обзивається грубо друге вориння, наводячи сум. Хмари все прибувають. Вони вже закрили пів неба, гасне далекий Бескид і чорніє і похмурніє в тінях, немов удовець, а полонина ще молодіє. І питається вітер тонко в воринні: — "Чому ти ся бай не жениш, високий Бескиде?" — "Бо зелена полонинка за мене не піде", — сумно зідхає Бескид. Блакитне небо замазалось сірим, море гір потемніло, полонина погасла, і отара овець повзе по ній, як сірий лишай. Холодний вітер розправля крила і б'є ними у груди попід кептар. Так трудно дихать, що хочеться обернутись до нього спиною. Хай б'є... Тонко заводить вориння, як муха в тенетах, скиглить біль нестерпучий, плаче самотний сум... Дзз... дзи-и... Невгавуче, безперестанку. Висотує жили і крає ножем по серці. Хотів би не слухать, але не можна, хотів би втекти — та де? — Гісь-гісь!.. А ти куди?.. Шляг би ті трафив! Бир-бир! Мурко!.. — Але Мурко вже навертає. Обганяє вівцю, вітер настовбурчив на ньому шерсть, а він зловив вже зубами за карк вівцю і кинув в отару.. Дзз-и-и... Дзз-і-і... Так зуби болять одноманітним і нестерпучим болем. Зціпив би зуби й замовк. Боли, дзижчи, пекти та цур! Що воно плаче? Відай це "той", бодай скаменів!.. Отак, здається, впав би на землю, безсилий, затулив вуха руками та би заплакав... Бо вже не годен... Дзз-и-и... Дзі-у-у! Пой!..

Иван виймає фльояру і дме у неї, що має сили, але той, навіжений, сильніший за нього. Летить од Чорногори, як розгнузданий кінь, б'є копитами трави і розмечує гривою згуки фльояри. А Чорногора, мов відьма, блима за ними більмом — сніговим полем з-під чорних розпатланих кіс і лякає. Дзз-и-и... Дзі-у-у!..

Закотилися вівці в долинку і тут тихіше.

На сірому небі показалось блакитне озерце. Гостра полонинська трава сильніше запахла. Озерце в небі виступа з берегів і вже широко розлило води. Заголубіли знову верхи, а всі долини налились золотом сонця.

Иван дивиться вниз. Там десь, між горами, де люди, по зеленій отаві походжають білі ноги Марічки. Її очі звернені десь на полонину. Чи співає свої співанки? А може справді порозсівала по горах, вони зійшли квітками, а Марічка замовкла.

Ой, як будуть вівчарики
Білі вівці пасти,
Будуть мої співаночки
За кресаню класти... —

згадується йому милий дівочий голос, і він зриває квітку та закосичує нею кресаню.

— Птруа... птруа... — Сонце пече. Робиться душно. Котяться вівці, пирхають на-бігу, кривлять старечі губи, щоб краще стяти губами солодкий храбуст, та лишають по собі свіжі бабельки. Хрусь-хрусь... хрум-хрум... Треться вовна об вовну, біла об чорну, хвилюють хребти, як в озері хвильки... Бе-е... ме-е..., а собаки усе тримають отару у берегах.

Потомились вівчарки. Лягають і носять боками в траві. На довгий червоний язик, що звиса між іклами, сідають мухи. Бир-бир! — сердито гукає Иван, і вже собаки при вівцях.

Далеко, на полонині, під густим лісом, пасуться корови. Бовгар сперся в задумі на довгу трембіту.

Так поволі тягнеться час. Гірське повітря прополоскало груди, хочеться їсти. І як самотно! Стоїш тут маленький, як бадилина у полі. Під ногами зелений острів, що його обливають блакитні води далеких гір. А там, по суворих диких верхах, десь в безводах, в безслихах, гніздиться всяка мара, ворожа сила, з якою тяжко боротись. Лиш одно — сокотися...

— Гісь-гісь! — Трусяться вівці зеленим полем, і м'ягко ступають по траві постоли... Тиша така, що чутно, як кров тече в жилах... Сон налягає. Кладе м'ягеньку лапу на очі і на лице й шепче до вуха: спи... Вівці тануть перед очима... от вже з овець стали ягнята, а от нічого нема. Поплили трави, як зелена вода. Приходить Марічка. Ой, не обдуриш, небого, ой, ні... Иван знає, що то лісна, а не Марічка, що то вона надить його. Щось тягне його за нею! Не хоче, а вже пливе, як пливуть трави зеленим потоком...

І раптом дике, передсмертне ревіння корови викидає його з сну. Що? де? Бовгар, як стояв, спершись трембітою в землю, так і застиг. Рудий бугай вдарив ногами в землю, зігнув волосату шию і підняв хвіст. Він вже мчить на той крик, високо скаче і рве ногами траву. Ріже ногами повітря. Бовгар стрепенувся і поспішає за ним до лісу. Бахнув у лісі стріл. Бах-бах-бах... загриміли з рушниць верхи. Бах-бах-бах... озвались дальші і все німіє. Тиша.

"Певно "вуйко" зарізав корову", — дума Иван і пильніше оглядає свою отару.

— Птруа-птруа... — Сонце наче заснуло, вітер затих і перенісся з землі на небо. Він вже громадить там хмари, таке саме збурене море верхів, яке бачив круг полонини. В безконечних просторах загинув час, і не знати, чи день стоїть, чи минає...

Раптом до вуха долітає давно жданий поклик трембіти. Він приносить од стаї запах кулеші та диму і довгим мельодійним тремтінням оповідає, що кошари чекають на вівці...

— Гісь-гісь... — Мечуться пси, блеють овечки і ллються перістим потоком в долину, трясучи вим'ям обважнілим од молока...

Вже третю добу сіє на полонині дрібний мачкатий дощик. Закурились верхи, закуталось небо, і в сірій мряці пропали гори. Вівці ледве ходили, важкі, повні водою, як губка, одежа на вівчарях стала холодна й цупка. Тільки й спочинку було, що під дашком у струнці під час доїння.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

ЧИТАЙТЕ І РОЗПОВСЮДНЮЙТЕ ТАКІ ЧАСОПИСИ Й ЖУРНАЛИ:

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" одинокий український робітничий часопис в Канаді, виходить три рази на тиждень. Передплата: $4.00 на рік, $2.00 на півроку.

"ФАРМЕРСЬКЕ ЖИТТЯ" одинокий дійсно фармерський український часопис в Канаді, що боронить інтереси працюючого фармерства. Передплата: $2.00 на рік, $1.00 на півроку.

"РОБІТНИЦЯ" одинокий журнал в українській мові для працюючого жіноцтва, виходить два рази на місяць. Передплата: $1.50 на рік, 80 центів на півроку.

"СВІТ МОЛОДІ" одинокий журнал в українській мові для української роб.-фарм. молоді, виходить раз на місяць. Передплата лише 50 центів на рік.

Передплату на повищі часописи й журнали посилайте або на імя кожного часопису зокрема, або на імя й адресу:

WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASS'N Ltd.

Cor. Pritchard & McGregor St., Winnipeg, Man.